

Prædiken til 18.s.e.trin.

I begyndelsen af sit evangelium fortæller Johannes om Jesus, at han var til en bryllupsfest engang i en by, som hed Kana. En bryllupsfest, som kunne være endt meget pinligt, hvis ikke Jesus havde været der.

For vinen slap op!

Den lejlighed benyttede Jesus til for første gang at vise, hvem han var. Han brugte der for første gang sin guddommelige autoritet til at vise, at Guds vilje med mennesker er at give dem livslyst, glæde, fællesskab.

Vinen han gav dem der var en fantastisk vin, fortæller Johannes. Skafferer, som smagte på vandet, der var blevet til vin, sagde til værten: *”man sætter ellers den gode vin frem først, og når folk har drukket godt, så den ringere. Du har gemt den gode vin til nu”*.

Pointen var, at Jesus ville have bryllupsgæsterne til at åbne deres øjne og se. Se Guds herlighed.

Vinen har alle dage været anset for kærlighedens drik, berusende, skrankenedbrydende, frigørende. Vin fører tankerne hen på fest, fællesskab, glæde, dans, hengivelse og kærlighed. Medmindre den misbruges, men det er en anden historie. Vin er en spiritus, et ord, der på latin betyder ånd. Den vin, som Jesus gav bryllupsgæsterne, var en manifestation af hans ånd, hans ånd er som en god beruselse, den beruser til glæde og kærlighed.

I dagens evangelium, lader evangelisten Johannes så Jesus sige *”jeg er det sande vintræ og min far er vingårdsmænd”*.

Det billede kendte jøderne så godt fra det Gamle Testamente, hvor det anvendes som symbol på Israel og Gud.

Profeten Esajas fortæller om Gud, som havde en vingård. Gud havde dyrket og bearbejdet sin vingård, og han ventede, at den ville sætte frugt, give gode druer. Men det gjorde den ikke, Israel havde vendt sig fra Gud, og derfor ville Gud lade vingården blive afgnavet og han ville lade den forfalde. Ifølge profeten Esajas.

I Jesu billede er Israel skiftet ud med ham selv. Han er den nye vingård og det nye vintræ, det nye Israel, den nye pagt.

Det som ikke lykkedes for Gud med den gamle vingård, det vil lykkes med den nye, med Jesus, for igennem ham vil Guds ord og kærlighed udfolde sig i verden og bære frugt. Derfor rummer billedet om det sande vintræ en ny forjættelse, et nyt løfte fra Gud til mennesker. Med Jesus begynder et nyt afsnit i Guds historie med mennesker.

Det er på den baggrund, det skal forstås, når Johannes skriver: *”Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han, og hver gren, som bærer frugt, den renses han, for at den skal bære mere frugt.”*

Det kan lyde hårdt, hvis man hører det uden at forstå sammenhængen.

En omsorgsfuld vingårdsejer må jo beskære sine vinstokke, rense deres grene – ellers kan de ikke bære ordentlig frugt. Gør vingårdsejeren ikke det, så vil stokkene gro til i løbet af få år og sådan må det ikke gå med menneskeslægten.

Gud har sat alt ind på det modsatte: Han har plantet en del af sig selv, Jesus – i verden som et vintræ, og hver enkelt stav på dette træ vil Gud omsorgsfuldt følge og passe, så vinstokken kommer til at bære mest muligt frugt.

At bære frugt. Det kan vi ikke gøre af os selv, vi mennesker. Det må vi indse. Det kan vi kun gøre i fællesskab. Vi må indse, at vi er afhængige. At vi lever i relation og at hvis ikke vi fatter det, så er vi dødsens. Vi lever i relation til Gud, han er den, der nærer os og giver os liv. Og vi lever i relation til vore med grene, vore medmennesker.”

Når det går op for mig, at jeg er afhængig, at jeg deler de samme livsvilkår, som dem, jeg lever sammen med, i dybeste forstand, at vi suger af den samme stammes kraft, så bliver det absurd, at nogle af os skal have væsentlig bedre kår end andre. Det kan ikke nytte noget, at for mange af os lever i skygen, der hvor bladene visner – for så går hele planten langsomt ud.

Det er det nogle af vore politikere må indse i dagens Danmark og andre steder i verden, at det går ikke, at

nogle af os bliver for fattige, for så sker der en umenneskeliggørelse af vores samfund som i sidste ende vil skade os alle.

Hvis vi nu ser op på Claus Bergs smukke albertavle, så ser vi lige præcis en illustration af dette sted i Johannesevangeliet. Jesus er på albertavlen vingården. Han er ikke bare Jesus som hænger på et kors, han er vinstokkenes inderste stamme, ud fra ham breder træets vandretgående grene sig.

Og ned fra de kraftige vintræsgrene hænger de mindre grene, som er menneskene. Claus Berg har skåret både Jesu disciple, helgener, paver, munke og sin samtids Odenseanere på vores albertavle. Vi kan fortsætte billedet, vinstokken løbe ud i det uendelige og forestille os, at vi selv hænger der, i vingården, Guds vingård midt i verden. Hvert eneste menneske, som er døbt til at høre Kristus til, er blevet til en gren på træet. Claus Berg har skåret dem i al deres pragt, de smukkeste kjoler, folderige, mønstrede, gyldne klæder. De er rensede, for de er i Kristus, de har deres liv fra ham, det er hans blod, der strømmer igennem dem og giver dem liv.

Tænk på, hvordan det er med et barn, der er i mors mave. Derinde næres det af moderens blod igennem navlestrengen. Den navlestreng har vi hver især fået klippet over. Nu må vi leve vores eget liv i verden, fysisk skilt fra vores mor og far, som vi udgik fra. Men vi har fået indsat en ny navlestreng – i dåben. I det

gamle dåbsrituals faddertiltale hed det, at fadderne skulle drage omsorg for, at barnet blev oplært i den kristne børnelærdom, for at det må blive i Kristus, som det ved dåben er blevet indpodet i ham. Indpodet. Altså fuldstændig ligesom en lille kvist sat på et gammelt træ, som kvisten vokser organisk sammen med.

Hver eneste lille kvist som er podet ind på vintræet, vil Gud selv ved sin Hellige Ånd omsorgsfuldt følge og passe, det er dåbens budskab – ligesom det er evangeliets budskab i dag.

For at vi skal bære megen frugt. Og være disciple. Det er Johannesevangeliets dybeste budskab. Det er meningen med det hele. Altså med at Jesus er kommet til verden. Med ham har vi fået del i Guds virkelighed, i en ny, lysfyldt virkelighed, kærlighedens liv.

Billedet af Kristus som vintræet og menneskene som grnene er et billede på at vi har en evig kraftkilde, som vi må hente mod til livet fra.

Skilt fra ham kan vi slet intet gøre, for så er navlestrengen, den åndelige navlestreng, skåret over, og så bliver vi blodløse, uåndelige, golde. Hvilket oversat til menneskeord betyder, at vi bliver gridske, egoistiske, åndløse.

Kristus, vintræet hænger lige over alterbordet, hans blod strømmer ned i kalken, som rækkes ud til os hver især. I nadveren fornyes vores nærhed til ham igen og igen. Alt det gamle viskes ud. Tilgivelsen flyder ud i vore kroppe.

Synes vi, at vi kommer langt væk fra ham, så skal nadverens brød og vin minde os om, at det er ham, der giver os liv, dybest set. Han er den nærende stamme, vores fællesskab udgår fra, - ikke blot det fællesskab, vi har ved nadverbordet, men hele vort menneskelige fællesskab, for kristendom er at se Jesus Kristus i ethvert medmenneske.

Livets brød og vin, som giver os kræfter til at gå ud og arbejde med alt det, Gud har skænket os i verden. Kristendommen er en kilde til livsmod og frimodighed. Når vi går ud herfra, så bliver vinen og brødet ved med at arbejde i vores kroppe. Det skal vi minde os selv om. Lade det blive stort indeni os. Så vi tør være kærlige mod hinanden. Gøre livet nyt for hinanden. Være Kristi brødre og søstre, grene på samme stamme. Amen.

Kære himmelske far, tak for livet, du har givet os, tak for det sted, du har sat os på jorden, for de mennesker, du har givet os at leve sammen med. Tak for din kærlighed, du har lovet som en evig gave til hver og en af os. Hjælp os til at holde fat ved dig ved Jesus Kristus, verden behøver dit fællesskab. Hjælp alle der ikke vover at tage imod dit fællesskab, som ikke ser glæden og livet i dig. Vi holder gudstjeneste, nadver og dåb i dag som tegn til tro for os, som er her, til opmuntring og hjælptil at søge dig. Vær med de tre, der skal døbes om lidt, være med os alle, når vi modtager nadveren fra dig, til at leve i din kærlighed og dele den, så den udbredes i verden også ved os.

Vi ber for alle, der lider. Vær med alle de sørgende, dem der savner, trøst og styrk de syge, og deres plejere, giv dem kræfter til de svære dage, giv dem af dit lys, så natten ikke må blive for sort for dem. Vi ber om fred i verden, om mod til at tro på freden, og til at arbejde for den.

Vi ber for din kirke he